

naler og image er afgørende, når virksomhederne stilles over for den bevidste forbruger. Et sponsorat af en bestemt kulturinstitution er med til at kommunikere nogle bestemte værdier ud til omverdenen.

Når kulturens vilkår forandrer sig, kan det i det lange løb have betydning for selve kulturlivet og dets selvopfattelse, og det udfordrer uundgåeligt den offentlige kulturpolitik, der må være med til at sikre, at det fortsat er kulturinstitutionerne, der sætter deres egne grænser og retningslinjer for, hvornår og hvordan der kan indledes samarbejde med erhvervslivet. De kulturelle prioriteringer skal ligge hos kulturlivet, for det er her, ekspertisen og erfaringen er, men samtidig tror jeg, at de to verdener kan inspirere hinanden og forhåbentlig skabe gensidig nytænkning.

De udenlandske erfaringer advarer mod, at kulturinstitutionerne gør sig for afhængige af et imødekommende erhvervsliv, og jeg *må* altså holde fast ved, at fundamentet for dansk kultur fortsat skal være den offentlige støtte.

For Kristendemokraterne er det afgørende, at de private bidrag ikke må blive en undskyldning for nedprioritering af den offentlige kulturpolitik. Her tænker jeg ikke kun på økonomien, men også på de rammer og de muligheder, som kulturen også skal have i fremtiden. Vi har naturligvis et ansvar for, at den mangfoldighed, kulturen jo rummer, også i fremtiden får sådanne rammer, at vi til stadighed kan udvikle, tænke nyt og også har mulighed for at fremme de talenter, der er rundtomkring. Det er lige så vigtigt for os også at værne om den kunstneriske frihed.

Vi har i den tid, regeringen har siddet, været imødekommende over for nogle af de initiativer, regeringen har lanceret. Vi har også set positivt på nogle af resultaterne, og vi mener også, at der selvfølgelig er mulighed for et samarbejde mellem dansk kultur og erhvervsliv i fremtiden. Men for at gavne kulturlivet i Danmark, for at gavne og fremme både udvikling, vækst, nytænkning, udfordringer og provokationer, er det altså også vigtigt, at man har et overordnet billede og simpelt hen har et overblik over de midler, der rent faktisk er – ikke for at blande sig og sige, hvordan midlerne skal bruges, når det drejer sig om fonde og erhvervsliv, men simpelt hen for at se kulturlivet i en større sammenhæng og dermed være med til at styrke den danske kultur, også i fremtiden.

Formanden:

Tak til fru Bodil Kornbek, og så er det fru Mette Frederiksen som ordfører i anden runde.

Mette Frederiksen (S):

Man bliver jo altid overrasket, når en minister vælger ikke at tage ordet og deltage i en debat, som Folketingets partier har vægtet at bruge nu et par timer på, og derfor synes jeg, der kan være behov for har til slut at ridse op, hvorfor en debat i Folketingssalen om de private fonde og virksomheder har betydning, og hvorfor det er væsentligt.

Der er blevet sagt meget i debatten i dag, men måske skulle der have været lyttet lidt mere, end der skulle have været snakket, for Socialdemokratiets, Det Radikale Venstres, Kristendemokraternes, Enhedslistens og SF's intention har *ikke* været at sende det signal, at vi på nogen som helst måde vil blande os i, hvordan private fonde og virksomheder tilrettelægger deres indsats på det kulturelle område. Det står selvfølgelig de private fonde og virksomheder fuldstændig frit for.

Kl. 11.55

Det, vi gerne vil, og det, vi kunne ønske os at regeringen også ville overveje, er: Når der er så mange midler i spil, og når der bruges så mange penge på området, samtidig med at vi har en borgerlig regering, der har sparet ganske væsentlige midler på kulturområdet væk, bliver vi nødt til rent kulturpolitisk at forholde os til, hvilken betydning de private fonde og virksomheder har.

Vi har en politisk interesse i at sikre, at det er den kunstneriske frihed, der står over alt andet i vores kulturpolitik. Det er derfor, vi har et armslængdeprincip, når vi fører statslig kulturpolitik, men det er selvfølgelig også derfor, vi bliver nødt til at have et overblik over, hvilke midler der er på kulturområdet, hvor de kanaliseres hen, og til hvilke formål de adresseres. Hvis vi ikke har det overblik, har vi ikke en kinamands chance for at føre en reel kulturpolitik.

Der behøver ikke at være nogen konflikt mellem private og offentlige kulturmidler; tværtimod kan de private i mange sammenhænge supplere den fuldstændig nødvendige offentlige kulturpolitiske indsats. Men hvis vi ikke har overblikket, mister vi evnen til at føre en reel kulturpolitik, og derfor var vores – synes vi selv – ret ydmyge ønske, at et enigt Folketing i dag kunne igangsætte en undersøgelse med henblik på at belyse, hvor mange fonde der er, hvad de-